

Arrest

nr. 113 536 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Faisalabad gelegen in de provincie Punjab te Pakistan. U bent Ahmadiyya van geloof. Op de middelbare school werd u regelmatig lastig gevallen omwille van uw geloof. Tijdens de godsdienstlessen werd vaak negatief gesproken over Ahmadi's door de leerkrachten en studenten. U werd bang. Eén van uw klasgenoten vertelde een leraar dat u Ahmadi bent. U vertelde de leraar uit vrees voor de gevolgen dat u een gewone moslim was. Op een dag werd u verboden nog langer uit een glas water te drinken op school omdat dit enkele voor echte moslims was. Nadien studeerde u computerwetenschappen. Tijdens deze studies kreeg u problemen met mensen van de extreemreligieuze organisaties Khatme Nabuwat en Jamaat-e Islami. Ze plaagden en sloegen u. U besloot niet langer verder te studeren en volgde

privélessen om uw bachelor te behalen in 2008. Eind 2008 besloot u naar uw oom L.(...) Ahmad te verhuizen in de wijk Peoples Colony te Faisalabad. Hij had een rijsthandel en u hielp hem hierbij. Uw oom was rijk en had een actieve functie als voorzitter van de Ahmadi-gemeenschap in zijn regio. Uw oom werd regelmatig telefonisch bedreigd. Hij was altijd heel voorzichtig en nam iedere dag een andere weg om van en naar het werk te rijden. U nam zelf één keer de telefoon op. Ze zeiden dat jullie moslims moesten worden ofwel Pakistan moesten verlaten. Op 28 mei 2009 vertrok u samen met uw neef naar huis. Uw oom zou alleen met de auto naar huis gaan. Onderweg zagen jullie een witte auto met drie verdachte mannen in de richting van uw oom rijden. U probeerde uw oom telefonisch te waarschuwen, maar u kon hem niet bereiken. Jullie hoorden kort nadien geweerschoten. Ongeveer tien minuten later kwam een buurjongen en vertelde wat er gebeurd was. Uw andere oom zag alles van ver gebeuren en maakte lawaai waardoor de daders op de vlucht sloegen. Uw oom werd met verwondingen naar het ziekenhuis gebracht waar hij een dag later overleed. U bleef nog twee tot drie dagen in Peoples Colony. Nadien vluchtte u naar uw andere oom Mohammudin in Lahore waar u bleef tot oktober 2009. U contacteerde een smokkelaar en besloot Pakistan te ruilen voor het Verenigd Koninkrijk. De smokkelaar regelde een studentervisum en u reisde met uw eigen paspoort en visum per vliegtuig naar het Verenigd Koninkrijk waar u bij een andere oom leefde. U vroeg geen asiel aan in het Verenigd Koninkrijk. Op 22 februari 2011 besloot u het Verenigd Koninkrijk te verlaten en naar België te komen. Met de hulp van een smokkelaar reisde u op illegale wijze via Frankrijk naar België. U kwam in België aan op 23 februari 2011 waar u dezelfde dag asiel aanvraagde. U voegde nog toe dat uw vader in maart 2005 in Raheem Yar Khan problemen kregen met enkele dokters, onder wie Shafi Mohammad Shafi, omwille van zijn eigendommen. De dokters wilden aanspraak maken op de eigendommen van uw vader en de andere winkeliers in de bazaar. Ze hadden een rechter omgekocht die ervoor zorgde dat uw vader en de winkeliers hun winkels moesten leegmaken onder toezicht van een deurwaarder. Toen ze de winkels kwamen opeisen kwam het tot een gevecht waardoor de dokters weg vluchtten. Er werd een FIR tegen jullie uitgevaardigd waarin verwezen werd naar uw vader en zijn twee onbekende zonen, onder andere u. Jullie werden niet gearresteerd door de politie, maar kwamen vrij onder borg met de hulp van iemand die uw broer kende op de rechtbank. In tussentijd had één van de winkeliers klacht ingediend tegen de omgekochte rechter waardoor de beslissing werd omgevormd en jullie de winkel konden behouden. Na deze omvorming diende dokter Shafi op 8 november 2010 opnieuw klacht in tegen uw vader. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw diploma, een kopie van de elektronische identiteitskaart van uw moeder, een kopie van een overlijdensattest, een overlijdensakte, een kopie van een FIR tegen de moordenaars van uw oom, kopies van artikels en foto's van uw vermoorde oom, een FIR tegen uw vader uit 2005 en een tweede klacht tegen uw vader.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verder voert hij ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case.” Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort op 25 augustus 2009 een studentenvisum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk (VK). U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België voor de DVZ immers dat u nooit een eigen paspoort had, dat u met een vals paspoort reisde, dat u nooit elders in Europa verbleef, nooit enig verblijfsrecht heeft aangevraagd in Europa en dat u geen familie in Europa had (zie DVZ Verklaring vraag 21-35). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS, heeft u toegegeven te hebben gelogen over het bezitten van een paspoort en uw verblijf in het VK. Tevens verklaarde u dat uw volledige asielrelaas gelogen was. U verklaarde dit te hebben gedaan omdat uw oom in het VK u onder druk zette en u aanraadde dat u de waarheid maar beter niet kon vertellen. Ook in het opvangcentrum zeiden mensen dat u de waarheid niet mocht vertellen omdat u zou gerepatriëerd worden. Dit zijn echter geen afdoende redenen. Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden

verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U bent zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die u aflegde bij het indienen van uw asielaanvraag. Niets stond u in de weg om toen reeds de waarheid te vertellen.

Ook kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging. Vooreerst gaf u aan dat uw originele verklaring afgelegd voor de DVZ volledig gelogen was (CGVS p. 3). Dit ondermijnt ten zeerste de geloofwaardigheid van al uw verdere verklaringen. U hield op het CGVS wel staande dat u tijdens uw schoolcarrière problemen kende met leerkrachten, studenten, Khatme Nabuwat en Jamaat-e Islami omwille van uw geloof, maar bijkomend bracht u voor het CGVS een volledig nieuw asielrelaas. Hier kan echter ook om verschillende redenen geen enkel geloof aan worden gehecht. Zo beweerde u dat uw oom L.(...) in 2009 vermoord werd door mensen van Khatme Nabuwat. Uw oom zou voorzitter geweest zijn van de Ahmadi-gemeenschap in zijn regio. Echter, u wist niet sinds wanneer hij deze functie bekleedde, wie dat voor hem was en wie hem na zijn dood opvolgde (CGVS, p. 18, 19). De reden waarom uw oom werd verkozen tot voorzitter kon u niet geven. U hield het namelijk erg algemeen door te stellen dat men veel moet bidden, bijdrages moet betalen en een goed contact moet hebben met de Ahmadi-gemeenschap (CGVS, p. 19). Dat u niet over meer informatie beschikt over uw ooms carrière als voorzitter is opmerkelijk, zeker gezien u toch meerdere maanden bij hem inwoonde en u naar eigen zeggen ook betrokken was bij zijn problemen (CGVS, p. 18). U wist ook niet sinds wanneer uw oom problemen kreeg. Hij zou altijd al problemen gehad hebben, maar door zijn functie als voorzitter kreeg hij meer problemen (CGVS, p. 19). U stelde dat uw oom problemen had met de mensen van de moskee van Ahle Hadith, die tegenover zijn zaak gelegen was. Wie of wat Ahle Hadith was, wist u niet (CGVS, p. 19, 20). Uw oom zou telefonisch bedreigd en nadien vermoord zijn door mensen van Khatme Nabuwat, maar door wie precies kreeg u nergens gezegd (CGVS, p. 18, 20). U bent nochtans zeker dat het over mensen van Khatme Nabuwat ging omdat zij zich zo voorstelden aan de telefoon en omdat ze lange baarden en lange kledij droegen. Concrete bewijzen dat het om leden van die organisatie ging, had u echter niet (CGVS, p. 20). U kende zelfs geen enkele van de deelnemers aan een bijeenkomst van Khatme Nabuwat voor het huis van uw oom bij naam (CGVS, p. 20). De burens hadden de moordenaars van uw oom gezien, maar zij wilden jullie niet verder helpen, zo beweerde u. Het enige wat jullie wisten, was dat het drie imams waren. Meer informatie over de moordenaars hadden jullie niet (CGVS, p. 21). U legde nog een scan van een First Information Report (FIR) voor die na de moord op uw oom tegen onbekenden werd ingediend door diens broers en zoon (CGVS, p. 14, 20). U legde hiervan slechts een ingescande en verkleinde versie voor die u naar eigen zeggen via uw oom M.(...) uit Faisalabad kreeg. Hoe hij aan de FIR is geraakt wist u niet (CGVS, p. 15). Of de politie de FIR doorstuurde naar de rechtbank wist u niet (CGVS, p. 21). Het is bevreemdend dat u van dergelijk feit, als vermeend familielid, niet op de hoogte zou zijn. U legde ter bewijs van de moord op uw oom nog afgedrukte artikels, foto's, een overlijdensakte en een certificaat van het ziekenhuis waar hij overleed voor. De artikels en de foto's vond u eenvoudig vinden op het internet en zijn hoe dan ook geen bewijs dat dit werkelijk uw oom is en dat u door dit incident zelf gevaar loopt in Pakistan. Hoe het nieuws in de kranten verscheen wist u niet. U stelde dat journalisten langskwamen, maar u kende geen van hen nog bij naam (CGVS, p. 14). Nergens wordt in deze berichten ook maar één vermelding over u gemaakt. Het is er opmerkelijk dat u wel beschikt over een originele overlijdensakte, maar van de overige documenten slechts scans kon voorleggen. Waarom dit zo was, kon u niet verklaren. U stelde alleen dat de overlijdensakte per post werd opgestuurd vanuit het VK en de rest via e-mail door uw broer in Pakistan (CGVS, p. 14, 15).

Na de moord op uw oom L.(...) zou u het volgende doelwit zijn van Khatme Nabuwat, zo stelde u (CGVS, p. 18). U werd zelf slechts één keer telefonisch bedreigd, maar opnieuw stelde u niet te weten door wie precies. U wist eveneens niet meer wanneer dit was. U werd ook bedreigd louter omdat u Ahmadi bent en voor hem werkte (CGVS, p. 18). Het is merkwaardig dat u zomaar het volgende doelwit zou zijn. U had namelijk geen functie in de gemeenschap zoals uw oom en werkte bovendien slechts enkele maanden voor uw oom. U beweerde verder dat u uw paspoort aanvraag in het jaar 2009 omdat uw oom werd vermoord (CGVS, p. 4). Echter, uit de informatie verkregen van het UKBA blijkt dat uw paspoort geldig is van 23 april 2009 en u het dus zeker voor deze datum aanvraag. U verklaarde dat uw oom pas op 28 mei 2009 vermoord werd, dit is zeker een maand nadat u uw paspoort aanvraag. Hieruit blijkt dat u uw paspoort met andere bedoelingen aanvraag dan u beweerde. Dat u ook niet meer zou weten op welke datum u precies Pakistan verliet om naar het VK te gaan is opvallend (CGVS, p. 3, 5). Het lijkt er dan ook op dat u uw eerste leugenachtige verklaring gewoon vervangt door een nieuwe verklaring. Bovendien vermeldde u de moord op uw oom wel in uw eerdere verklaringen op

DVZ, maar vermeldde u op geen enkel moment dat u zelf omwille van uw samenwerking met deze oom ook gevisieerd werd door zijn moordenaars.

U hield zich echter eveneens erg oppervlakkig en werd nergens concreet wanneer u gevraagd werd naar de precieze problemen die u had in Pakistan tijdens uw schooljaren. Deze vaagheden doen twifelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen. U stelde dat u moeilijkheden had met uw leerkrachten en andere studenten die betrokken waren bij organisaties als Khatme Nabuwat, Sepah e Sahaba en Jamaat-e Islami. U kon echter over geen van hen verduidelijken wat zij binnen deze organisaties deden of welke banden zij hadden met deze organisaties (CGVS, p. 22). Ook de namen van de imams en de studenten die u lastigvielen kende u opvallend genoeg niet (CGVS, p. 22, 23). Verder legde u nog een scan van een FIR tegen uw vader en zijn onbekende zonen uit 2005 en een klacht tegen hem voor ter staving van de problemen die jullie kenden met een groep dokters uit de regio die jullie eigendom en die van de andere winkeliers wilden opeisen omdat jullie Ahmadi zijn. U stelde zelf meermaals dat u voor deze problemen niet veel aandacht had. Dit is een erg vreemde bewerking aangezien volgens u in de twee klachten naar u wordt verwezen als 'onbekende zoon'. In maart 2005 kwamen dokter S.M.S.,W(...) en een andere samen met politieagenten en deurwaarders langs om jullie te arresteren en jullie eigendom op te eisen nadat dit zo beslist was in de rechtbank (CGVS, p. 23). Wanneer deze rechtszaak liep wist u niet, evenmin kende u de betrokken rechter die werd omgekocht en nadien zelf werd aangeklaagd. Ook de advocaat die uw vader en de andere winkeliers verdedigde kende u niet (CGVS, p. 24). U stelde dat jullie niet gearresteerd werden, maar onder borg vrijgelaten werden. Uw broer kende iemand in de rechtbank die dit regelde. Wie uw broers kennis was, wist u niet. U dacht dat hij S.(...) heette, maar was niet zeker. Evenmin wist u welke voorwaarden verbonden waren aan de borgstelling en wat het bedrag was van de borgtocht (CGVS, p. 25, 26). U stelde dat er een nieuwe klacht werd ingediend tegen uw vader in 2010, toen u in het VK verbleef. U stelde dat de zaak opnieuw heropend moest worden volgens de tegenpartij, maar u had geen idee of dit daadwerkelijk gebeurde. Ook over de huidige stand van zaken of een eventuele uitspraak in deze zaak bleek u niets te weten (CGVS, p. 26). Dit gebrek aan kennis en interesse van uw kant in die zaak doet dan ook ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had, gezien uw verblijf van meerdere maanden. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u als student in het VK verbleef en dat uw oom u aanraade uw studies verder te zetten. Hij zou u later voorstellen aan een meisje met wie u kon trouwen om alsnog op een verblijf in het VK te kunnen rekenen (CGVS, p. 3). Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en hier pas een asielaanvraag hebt ingediend en dit onder valse voorwendselen, terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. U stelde trouwens nog dat de familieleden van uw vermoorde oom wel asiel aanvroegen in het VK en zelfs een positief antwoord kregen. Dat u er dan voor kiest geen asiel aan te vragen in het VK ondermijnt uw vrees en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij gezien bovenstaande opmerkingen de appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. Er kan slechts waarde gehecht worden aan deze documenten indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Dit is niet het geval gebleken. De scan van uw moeders identiteitskaart legde u voor om aan te tonen dat u familie bent van uw moeder en dat zij dezelfde naam draagt als uw grootvader die vermeld werd op de overlijdensakte van uw oom L.(...) (CGVS, p. 15, 16). Echter, het dragen van dezelfde naam op zich is niet voldoende om uw familiebanden aan te tonen, aangezien er wel meerdere mensen dezelfde familienaam zullen hebben in Pakistan. Hetzelfde geldt voor de scan van de brief die uw moeder zou ontvangen hebben van de kalief nadat uw oom vermoord werd. Dit betreft slechts een ingescande versie die u op eenvoudige wijze via uw broer verkreeg (CGVS, p. 15). U legde van al deze documenten slechts fotokopies voor die per e-mail via uw broer ontving. De bewijswaarde van fotokopies is beperkt daar fotokopies allerlei mogelijkheden bieden tot knip- en plakwerk en de authenticiteit bijgevolg niet is gewaarborgd. Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat- generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat- generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.5. De vaststellingen van de verwerende partij zijn pertinent in die zin dat ze betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas en de omstandigheden voorafgaand aan het indienen van de aanvraag. Louter en in het algemeen stellen dat omissies en tegenstrijdigheden niet van aard kunnen zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten volstaat niet om de motieven in een ander daglicht te stellen. Hierna zullen de bevindingen van de verwerende partij, in de mate dat ze relevant zijn voor de beoordeling van de vrees en in de mate waarin zij worden aangevochten door de verzoeker, stuk voor stuk worden beoordeeld. Daarbij mag er niet aan worden voorbijgegaan dat de motieven moeten worden samengelezen opdat kan worden bepaald of ze in hun geheel draagkrachtig zijn.

2.1.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker kreeg de kans om, ter voorbereiding van zijn gehoor bij de verwerende partij, een vragenlijst in te vullen aangaande zijn asielrelaas en werd vervolgens op het Commissariaat-generaal gehoord met de bijstand van een tolk. Voorts werd hem gewezen op het belang van stukken ter documentatie van zijn relaas en kreeg hij de kans om alle dienstige stukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle gegevens die hieruit zijn voortgevloeid en van de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond.

2.1.7. Verzoeker voelt zich vooreerst gegriefd door het argument in de bestreden beslissing dat hij niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht omdat hij bij de dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij nooit een eigen paspoort had, dat hij met een vals paspoort reisde, nooit elders in Europa had verbleven, er nooit enig verblijfsrecht had aangevraagd en er geen familie had, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het bezit was van een Pakistaans paspoort waarmee hij in augustus 2009 een studentenvisum had aangevraagd en verkregen voor het Verenigd Koninkrijk.

Verzoeker stelt dienaangaande dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend en onnoemelijk veel documenten heeft bijgebracht, dat het niet is omdat hij in eerste instantie had verzwegen dat hij in het Verenigd Koninkrijk had verbleven, dat hij geen vervolgingsvrees meer zou hebben in Pakistan. Hij heeft een en ander overigens onmiddellijk toegegeven en rechtgezet. Voorts betoogt verzoeker dat deze bevindingen niet van aard kunnen zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Hij verwijst ter ondersteuning van zijn standpunt naar rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State waarin wordt geoordeeld dat het feit dat een omstandigheid niet wordt vermeld tijdens het ene gehoor en wél tijdens het andere niet noodzakelijk een tegenstrijdigheid uitmaakt. Bovendien, zo gaat verzoeker verder, heeft hij een aanvaardbare reden opgegeven waarom hij zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk niet heeft aangegeven, met name omdat hij hierover verkeerd werd geadviseerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet alleen heeft verzwegen dat hij in het bezit was van een paspoort en op grond daarvan een studentenvisum had aangevraagd om vervolgens te gaan verblijven in het Verenigd Koninkrijk, maar dat hij uitdrukkelijk onwaarheden dienaangaande heeft verklaard bij de dienst Vreemdelingenzaken, zoals dat werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Zelfs zo verzoeker bij zijn gehoor bij de verwerende partij één en ander heeft rechtgezet, dient te worden vastgesteld dat hij de vastgestelde feiten aanvankelijk niet alleen had verzwegen, maar er zelfs over had gelogen. Het argument dat hij slecht zou zijn geadviseerd is nog geen vergoelijking: bij de dienst

Vreemdelingenzaken werd hem er uitdrukkelijk op gewezen dat het afleggen van verklaringen die niet stroken met de werkelijkheid een invloed zou kunnen hebben op de behandeling van zijn aanvraag. Ten slotte kan verzoeker bezwaarlijk ernstig blijven volhouden dat de voormelde bevindingen geen afbreuk zouden doen aan zijn geloofwaardigheid als persoon. Daarbij moet nog in acht worden genomen dat deze vaststelling niet het enige motief van de bestreden beslissing uitmaakt en de verwerende partij verzoekers verklaringen en de elementen uit zijn dossier alsnog heeft onderzocht. Het betreft met andere woorden slechts één van de motieven die misschien op zich niet de beslissing kan dragen, maar moet worden samengelezen met de overige motieven.

2.1.8. Wat betreft het motief dat het feit dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven ondermijnt, betoogt verzoeker dat hem wordt verweten dat hij had aangegeven dat het niet mogelijk zou zijn om asiel te vragen in het Verenigd Koninkrijk omdat hij er met een studentenvisum toekwam, terwijl hij niet de eerste Pakistaanse burger is die beweert geen asiel te kunnen aanvragen omdat men student is. Bovendien gaf hij reeds aan niet veel te weten over de asielprocedure in het Verenigd Koninkrijk. Een studentenvisum kan aanzien worden als een tijdelijk beschermingsstatuut. Overigens ontkent de verwerende partij in de thans bestreden beslissing de vervolging van een ahmadi omwille van zijn religie helemaal niet, zo stelt hij. Alom gekende officiële rapporten bevestigen de onderdrukking en vervolging van religieuze minderheden zoals onder meer de ahmadi. Verzoeker verwijst naar het rapport Minority Rights Group International – State of the World's Minorities and Indigenous Peoples 2012 – Pakistan). Ook de International Federation for Human Rights beschuldigt de regering ervan te weinig te doen om de religieuze minderheden te beschermen. Het asielrelaas ten opzichte van het herkomstland werd nooit onderzocht door de verwerende partij wat een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ongeacht het feit dat hij dus aanvankelijk bij de dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld dat hij een tijdje in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven met een studentenvisum, blijft de vaststelling dat hij deel uitmaakt van een minderheidsgroep die wordt onderdrukt. De verwerende partij dient minstens te motiveren waarom zij van mening zou zijn dat verzoeker geen gevaar loopt in zijn land van herkomst omwille van zijn ahmadi geloof.

Zoals dat reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, kan van een asielzoeker die zijn land is ontvlucht uit vrees voor zijn leven, in alle redelijkheid worden verwacht dat hij, van zodra hij daartoe de kans heeft, zich beroept op de internationale bescherming zoals onder meer voorzien door de Conventie van Genève. Verzoeker stelt dan wel dat het studentenvisum dat hij had kan aanzien worden als een tijdelijk beschermingsstatuut, maar dit argument gaat, precies omwille van het tijdelijke karakter ervan, geenszins op. Voorts toont hij op geen enkele wijze aan dat het feit dat hij in het bezit was van een dergelijk visum hem zou hebben verhinderd om een asielaanvraag in te dienen, zoals hij meent te kunnen insinueren. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk omdat hij niet veel wist over de asielprocedure. Verzoeker verbleef er immers meerdere maanden, zodat niet valt in te zien waarom hij er zich niet kon over bevragen. Bovendien, en vooral, verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat familieleden van zijn vermoorde oom wel asiel aanvroegen in het Verenigd Koninkrijk en er ook een beschermingsstatuut kregen én, in de bij het verzoekschrift gevoegde verklaring verklaarde dat zijn oom ook al stappen had ondernomen met betrekking tot het indienen van een asielaanvraag in het V.K., maar dan later zou hebben geoordeeld dat hij beter in België asiel kon vragen omdat hij al te lang in het V.K. was. Samen met de verwerende partij moet dus inderdaad worden vastgesteld dat het feit dat verzoeker er in de geschetste omstandigheden niet voor heeft gekozen asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk, niettegenstaande hij wist of moest weten dat dit een mogelijkheid was, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en de ernst van de door hem geschetste problemen aanzienlijk ondermijnt.

2.1.9. Wat het feit betreft dat verzoeker behoort tot de ahmadi-geloofsgemeenschap in Pakistan, neemt de verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende uitgangspunt in :

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van 14

mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Verzoeker verwijst naar rapporten die de situatie van religieuze minderheden, zoals de ahmadi beschrijven en betoogt dat hij wel degelijk problemen heeft omwille van zijn geloofsovertuiging en dat geen enkele overheidsinstantie naar hem luistert of hem helpt.

De Raad ontkent niet dat de situatie van de ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd. Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de ahmadi. De hoedanigheid van ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 geeft geen blijk van het tegendeel. In het voormelde arrest gaf het Hof van Justitie van de Europese Unie een antwoord op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook de andere informatie waarnaar verzoeker verwijst doet geen afbreuk aan dit uitgangspunt. Het komt derhalve aan verzoeker toe om zijn individuele asielrelaas geloofwaardig te maken.

2.1.10. Wat de beoordeling van zijn asielrelaas door de verwerende partij betreft, doet verzoeker in eerste instantie gelden dat de loutere stelling van de verwerende partij dat het gemakkelijk is om valse documenten te verkrijgen erg kort door de bocht is: enerzijds wordt aan verzoeker gevraagd om zijn asielrelaas te bewijzen, anderzijds legt de verwerende partij de documenten gewoon naast zich neer. Verder wordt verzoeker enkel verweten dat zij een paar details niet kent. Bovendien is het al te gemakkelijk om aan verzoeker te verwijten dat hij ergens niet van af weet wanneer het hem niet wordt gevraagd.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat zijn oom voorzitter was van de ahmadi-gemeenschap in zijn regio en dat hij werd vermoord, maar niet wist sinds wanneer hij deze functie bekleedde, wie dat voor hem was en wie hem na zijn dood opvolgde, noch waarom zijn oom tot voorzitter werd verkozen of sinds wanneer zijn oom problemen kreeg, wie of wat Ahle Hadith was. Verzoeker stelt dan wel dat, toen hij eind 2008 naar zijn oom ging, deze al voorzitter was zodat hij er geen belang bij heeft om te weten

wie zijn voorganger was, maar dit argument is niet van aard om zijn onwetendheid te vergoelijken. Immers, verzoeker steunt zijn asielaanvraag op zijn behoren tot de religieuze minderheid van de ahmadi's, zodat enige kennis over de regionale vertegenwoordigers wel degelijk kan worden verwacht, temeer nu verzoekers oom zelf een van die regionale voorzitters was. Daarbij komt nog dat het argument van verzoeker in ieder geval niet opgaat voor wat betreft zijn onwetendheid over de opvolger van zijn oom na diens dood. Het is niet aannemelijk dat verzoeker hiervan geen weet zou hebben. Voorts bleek verzoeker niet op de hoogte te zijn van wanneer precies de problemen van zijn oom zouden zijn begonnen, niettegenstaande hij gedurende enkele maanden bij hem inwoonde en verklaarde dat hij ook betrokken was bij zijn problemen, zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing. Waar verzoeker betoogt dat hij in feite niet de kans kreeg om meer te zeggen over de moskee van Ahle Hadith, en hij verwijst naar de vraagstelling tijdens het gehoor, is de Raad van oordeel dat, wanneer de verwerende partij hem vraagt van wie de moskee van Ahle Hadith is en verzoeker antwoordt: *"Ik heb geen contact met die moskee. Ik heb die imam 1 keer gezien, ik ken hem niet. Ik heb geen contact met die"*, deze laatste daarmee duidelijk te kennen geeft dat hij er niet meer over weet te zeggen, zodat niet valt in te zien om welke reden de verwerende partij hieromtrent nog verdere uitleg zou moeten vragen. Voorts herhaalt verzoeker, middels zijn stuk 5, zijn reeds afgelegde verklaringen, hetgeen uiteraard niet volstaat om de motieven in een ander daglicht te stellen.

2.1.11. Wat betreft het FIR dat verzoeker voorlegde en de beoordeling daarvan in de bestreden beslissing, doet verzoeker thans gelden dat hij het origineel zou bezorgen, maar dat is tot op het ogenblik van de sluiting van de debatten niet gebeurd. In de mate dat hij insinueert dat de verwerende partij het origineel of een andere kopie had moeten opvragen, dient erop gewezen dat het aan de asielaanvrager toekomt om de relevante elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag bij te voegen en dat niet van de verwerende partij kan worden verwacht dat zij dat in zijn plaats zou doen.

2.1.12. Wat betreft de door verzoeker voorgebrachte afgedrukte artikels en foto's komt de Raad samen met de verwerende partij tot de bevinding dat ze geen bewijs inhouden dat de betrokken persoon werkelijk verzoekers oom is en dat ze geen bewijs vormen van het feit dat verzoeker zelf gevaar zou lopen, nu nergens in deze berichten melding wordt gemaakt van verzoeker. Deze vaststelling volstaat. Ook de overlijdensakte geeft geen indicatie, noch enig begin van bewijs met betrekking tot verzoekers vermeende vervolgingsvrees: zoals dat ook reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, legde verzoeker de scan van zijn moeders identiteitskaart voor om aan te tonen dat hij familie van haar is en dat zij dezelfde naam draagt als zijn grootvader die vermeld werd op de overlijdensakte van zijn oom L.(...) (CGVS, p. 15, 16). Echter, het dragen van dezelfde naam op zich is niet voldoende om uw familiebanden aan te tonen, aangezien er wel meerdere mensen dezelfde familienaam zullen hebben in Pakistan zoals de verwerende partij terecht doet gelden. Verzoeker verwijst nog naar het document dat zijn moeder zou hebben ontvangen van de khalief na de moord op zijn oom en stelt dat dit document, samengenomen met de gegevens op de overlijdensakte wel een bewijs inhoudt van de familiebanden, maar gaat eraan voorbij dat ook de brief van de khalief een ingescand en dus falsifieerbaar document is.

2.1.13. De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt verder ondermijnd waar hij verklaarde dat hij zijn paspoort aanvraag in het jaar 2009 omdat zijn oom was vermoord. Verzoeker betoogt dat hij nooit werd gevraagd naar de datum van de aanvraag en dat hij zijn paspoort aanvraag omwille van het feit dat zijn oom en hijzelf werden lastiggevallen, maar brengt daarmee geen dienstige kritiek aan: uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker inderdaad verklaarde dat hij het paspoort aanvraag toen zijn oom was vermoord. Dit zou op 28 mei 2009 gebeurd zijn, en zijn paspoort is geldig vanaf 23 april 2009 hetgeen onmiskenbaar betekent dat hij het document aanvraag, minstens een maand vooraleer zijn oom beweerdelijk werd vermoord.

2.1.14. Verder is het volstrekt niet aannemelijk dat verzoeker zich niet meer herinnert wanneer hij precies zijn land van herkomst heeft verlaten om naar het V.K. te gaan. Het feit dat iemand zijn land van herkomst ontvlucht uit vrees voor zijn veiligheid of zijn leven, is dermate ingrijpend dat de details van die vlucht nog in het geheugen van de betrokkene moeten zijn gegrift. Het verstrijken van de tijd doet daaraan geen afbreuk, in weerwil van wat verzoeker meent te kunnen beweren.

2.1.15. Verzoeker geeft, buiten de reeds aangehaalde doch niet aanvaardde slechte raadgevingen die hij kreeg van zijn oom, geen enkele verklaring voor het feit dat hij bij de dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment aangaf dat hij zelf, omwille van de samenwerking met zijn oom, ook werd gevisieerd door diens moordenaars.

2.1.16. Verder geeft verzoeker geen afdoende uitleg voor het feit dat hij onaannemelijk vage verklaringen aflegde over de problemen die hij tijdens zijn schooltijd ondervond, zoals geschetst in de bestreden beslissing. Het louter vasthouden aan verklaringen en de loutere stelling dat hij wist dat de betrokkenen gelieerd waren aan de genoemde organisaties omdat op school iedereen wist wie tot welke organisatie behoorde, volstaat niet om te vergoelijken dat verzoeker niet wist wat zij deden binnen de organisaties of welke banden zij ermee hadden. Meer apart nog is de bevinding dat verzoeker zelfs niet de namen kende van de imams en van de studenten die hem lastigvielen. Dit is, binnen een schoolse context, volstrekt niet geloofwaardig, en kan uiteraard niet worden goedgeemaakt door het argument dat verzoeker nooit hun namen had gevraagd.

2.1.17. Wat de FIR betreft uit 2005, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat het een ingescand document betreft, dat gemakkelijk te vervalsen is, zodat er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Dat het document aan verzoeker werd gezonden per mail doet daaraan geen afbreuk. Voorts is het inderdaad, zoals de verwerende partij ook al stelde, zeer eigenaardig dat in die FIR naar verzoekers vader wordt verwezen en zijn onbekende zonen. Verzoeker betoogt dat zijn naam en die van zijn broer niet gekend waren, maar het is niet aannemelijk dat een stuk dat uitgaat van een overheidsinstantie een dergelijke formulering bevat, temeer omdat verzoekers vader wél gekend was. De verder in de bestreden beslissing geschetste onwetendheid over de rechtszaak die zou zijn gevolgd op de opeising van de gronden van verzoekers vader, vallen niet te verklaren door de jonge leeftijd die verzoeker destijds had: verzoeker kan immers ook nu niets zeggen over de huidige stand van zaken of over de uiteindelijke afloop ervan, hetgeen inderdaad getuigt van een desinteresse die van aard is om de aangehaalde problemen dermate te relativiseren dat ze als ongeloofwaardig moeten worden bestempeld. Dat het ondertussen al een aantal jaren geleden zou zijn, zou er niet aan in de weg mogen staan dat verzoeker gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen over de gebeurtenissen voorafgaand aan en volgend op de rechtszaak.

2.1.18. Op grond van de voorgaande vaststellingen is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker. Hij heeft dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk gemaakt.

2.1.19. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker verwijst naar de elementen van zijn asielrelaas, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en voert evenmin elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er in zijn regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

2.1.20. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad ten slotte op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van artikel 6 EVRM.

2.2.2. Waar verzoeker nogmaals meent dat kleine tegenstellingen of vergetelheden geen aanleiding mogen geven tot het in twijfel trekken van zijn goede trouw, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.3. Verzoeker meent voorts dat hetgeen hij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tegen hem gebruikt kan worden omdat hij niet het recht had zich te laten bijstaan door een raadsman. In de mate dat het Belgische asielrecht een asielzoeker het recht ontzegt zich te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken schendt dit artikel 6 EVRM volgens verzoeker. Verzoeker verwijst naar het arrest SALDUZ en meent dat dit *mutatis mutandis* geldt in zijn zaak en dat dus zijn rechten van verdediging geschonden zijn. Indien de Raad het niet eens zou zijn hiermee, vraagt verzoeker volgende prejudiciële vraag te stellen aan het “Europees Hof van Justitie”:

“Strijdt het Belgisch asielrecht met artikel 6 EVRM, de grondrechten en rechten van de verdediging van de asielzoeker in België, doordat het asielzoekers het recht ontzegt zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens een eerste inleidend verhoor op zetel van de DVZ, en dit terwijl de gezegden van de asielzoeker tijdens dit eerste gehoor zelfs niet gebruikt worden om een negatief gevolg te geven aan de asielaanvraag?”

2.2.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij een probleem heeft met de wijze waarop een asielzoeker door de asielinstanties wordt gehoord en de rol die zijn raadsman daarbij speelt en hij daarbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer in het bijzonder het arrest in de zaak Salduz van 27/11/2008, wijst de Raad er enerzijds op dat de dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak Salduz *mutatis mutandis* geldt in zijn zaak vermits verzoeker geen “verdachte” is bij het onderzoek naar zijn asielaanvraag en hij ook niet werd “ondervraagd” door de “politie” doch enkel door de asielinstanties werd gehoord teneinde zijn asielaanvraag toe te lichten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vraagt hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Europese Hof van Justitie, wijst de Raad er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest Maaouia van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig gesteld heeft dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6.1 van het EVRM vallen. Verzoeker legt, verder, luidens zijn verzoekschrift het zwaartepunt bij artikel 6.3, c) van het EVRM. Deze bepaling heeft echter betrekking op de rechten van eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld. Derhalve zijn asielzaken –die niets met enige vervolging vandoen hebben- uitgesloten van die verdragsbepaling. De geschonden geachte bepaling is niet van toepassing op de asielprocedure, derhalve is de voorgestelde prejudiciële vraag niet relevant voor de oplossing van het geschil en moet zij niet worden gesteld.

2.2.5. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS